

Diaconat permanent, un ministeri que serveix

Dc, 21/01/2015 per Vida Nueva

[Vida Nueva Catalunya](#)

Aquest 21 de gener, festivitat litúrgica de **Sant Fructuós**, els diaques catalans han celebrat un any més el seu dia. Entre els primers màrtirs documentats a la Península hi ha dos diaques, **Auguri** i **Eulogi**, cremats vius a l'amfiteatre romà de Tarragona juntament amb el bisbe Fructuós el 21 de gener de 253.

Han hagut de passar segles, fins al Vaticà II, perquè l'Església catòlica recuperés aquesta figura com a grau permanent i per a homes casats, i no només com un ministeri previ a l'ordenació sacerdotal. Catalunya és un dels llocs on s'ha estès més el diaconat permanent. Però tot i que a Barcelona ja es va ordenar el primer diaca permanent el 1980, encara van haver de passar trenta anys perquè a totes les diòcesis catalanes hi hagués diaques.

És una mostra de les dificultats i els dubtes que ha generat la implantació d'aquest ministeri ordenat compatible amb el matrimoni. Una novetat important, que valoren en [el número de gener de Vida Nueva Catalunya](#), els diaques que han respost a aquesta crida centrada en el servei. Més que dificultats, hi veuen la riquesa d'una nova manera d'exercir el ministeri ordenat que compaginen amb la vida familiar i laboral.

En aquest número en parlen tres diaques permanents de tres generacions diferents: **Josep Anton Clua** (Terrassa, professor, casat i té tres fills), **Aureli Ortín** (Barcelona, professor jubilat, casat i té quatre fills) i **Josep Maria Gómez del Perugia** (Sant Feliu de Llobregat, tècnic de transport, vidu i té un fill).

A més, recollim el testimoni de **Montse Roset**, casada amb **Ignasi Miranda**, un periodista que porta tres anys preparant-se per al diaconat.

Aquest número de Vida Nueva Catalunya el reben aquesta setmana els [subscriptors](#) de la revista a Catalunya. Els subscriptors de Vida Nueva poden, a través de les seves claus personals, descarregar-se en PDF tots [els suplementes publicats](#).